

[Finansministeren.]

så ved vi mere om fremtiden. Man kunne jo sige, at hvis vi ventede et par år, vidste vi endnu mere. Det er ikke så let at stille en fuldstændig prognose for statsbudgettet i disse år.

Hvad specielt kapitalbudgettet angår, hvor en række af forpligtelserne allerede er fastsat, kan man naturligvis godt skønne over de vigtigste forskydninger, og jeg vil gerne tale om to af de tre punkter, det ærede medlem nævnte, nemlig stabiliseringslånets udløb og den bundne opsparing, og skal så til sidst sige lidt om det tredje punkt, nemlig boligstøttelovgivningens udløb eller dens eventuelle fornyelse med et andet finansieringssystem.

For 1958-59 kunne man, som jeg nævnte ved fremsættelsen af finanslovsforslaget, regne med kapitaludgifter — og her er afdraget på præmieobligationslånet regnet med — på 1 100 mill. kr. og kapitalindtægter, indbefattet stabiliseringslånet, på 400 mill. kr., altså et underskud på kapitalposterne på ca. 700 mill. kr., nogenlunde svarende til overskuddet på driftsposterne.

I 1959-60 vil kapitalindtægterne falde med omkring 150 mill. kr. — her kommer vi til det punkt, det ærede medlem var inde på — hovedsagelig fordi indtægten fra stabiliseringslånet går ned. På kapitaludgiftssiden vil tilbagebetalingen til personer af den del af den anden bundne opsparing, der henstår i statskassen, beløbe sig til godt 200 mill. kr. På den anden side falder de 100 mill. kr. til præmieobligationslånet jo bort. Afdragene på den øvrige statsgæld bliver omtrent 50 mill. kr. og statens udlån sikkert også noget mindre. Som helhed bliver kapitaludgifterne derfor nok lidt lavere end i 1958-59.

Underskuddet på kapitalposterne i 1959-60 sammenlignet med 1958-59 skulle altså blive godt 100 mill. kr. større, og det er, så vidt jeg forstod, det beløb, det ærede medlem ville have fat på. Jeg ser her bort fra alle andre bevægelser i drifts- og anlægsudgifter.

Tager vi året efter, 1960-61, vil stillingen derimod blive gunstigere. Indfrielsen af den bundne opsparing vil nu falde bort og indbetalingen af stabiliseringslånet ligeledes, men disse to forskydninger vil som

helhed bevirke en samlet lettelse på kapitalbudgettet på 150 mill. kr.

Nettoreultatet er altså, set i forhold til 1958-59, at det første år derefter bliver der en merudgift på 100 mill. kr. og to år derefter en merindtægt på 150 mill. kr. Jeg kan derfor godt tilslutte mig det ærede medlems opfattelse, at det en overgang kan blive nødvendigt med et statslån på indtil 100 mill. kr., men jeg tror ikke, det vil blive særlig svært at optage det, for det vil ske i en periode, hvor der frigøres betydelige beløb af bunden opsparing ud over de beløb, der indfries af staten; herudover frigives også de 80 mill. kr., der henstår i banker og sparekasser.

Det tredje punkt, nemlig boligstøttelovgivningen, er det meget svært at sige noget om. For det første ved man ikke, hvordan overgangen bliver, for det andet — og det er det afgørende — ved man ikke, hvornår det sker. Boligstøtteloven udløber først den 31. marts 1959, og egentlig kunne man så regne med, at den nye boligstøttelov først skulle træde i kraft fra det tidspunkt. Jeg håber dog, det bliver muligt allerede i indeværende samling at fremsætte forslag til en boligstøttelov her i tinget, og derigennem skulle der også være mulighed for at få begyndt på afviklingen af den gamle boligstøttelov noget tidligere, men det vil afhænge af de kommende begivenheder. Her vil jeg gerne føje til, at der allerede er bestræbelser i gang fra kreditforeninger og hypotekforeninger og særlig fra sparekasserne i retning af at låne mere til boligbyggeriet. Jeg formoder — denne formodning bygger jeg på diskussionen i Nationaløkonomisk Forening efter mit foredrag dér — at kredit- og hypotekforeningerne og særlig sparekasserne vil lægge en del energi for dagen i den kommende tid for at dokumentere, at de kan låne mere ud til boligbyggeri, end de har gjort hidtil. Alene det, at man kunne tænke sig at oprette et tredjeprioritetsinstitut, har måske virket som et ganske gavnligt konkurrencemoment og kan muligvis derigennem få visse reelle virkninger, der kan medføre en aflastning af statens finansiering af boligbyggeriet, før den egentlige aflastning sker ved gennemførelsen af en ny boligstøttelov.

Jeg vender mig dernæst til en række af